

Kirándulás Telkiben

A kirándulást Homolyáéknál terveztük, akik Telkiben laknak, egy község Budapesttől Nyugatra. Az osztály a volánbusz pályaudvaron gyülekezett, ahol mindenki egyesével megvette a jegyét. Én (Homolya Máté) sajnos nem voltam jelen tehát nem nagyon tudom hogy mi történhetett ott. A buszút körülbelül 35 - 40 perc volt és szerencsére jó megállóban szállt le az osztály. Volt aki autóval jött, tehát az egész bagázs a Telki buszmegállóban gyűlt össze. Innen indult a túra a helyi hegyre, a Nagy - Kopaszra, a kilátóhoz. Sajnálatos módon apukám pont lesérült a napokban, ezért a túravezetést rám bízta.

A túra körülbelül 8 - 9 km volt odafele. Induláskor az osztály nem nagyon akart megbízni bennem, mivel egy kicsit bizonytalanul vezettem a 45 főből álló csoportot, de végül sikerült kijutnunk az erdőszélre. Ekkor egy erős kaptató következett, és úgy látszott hogy az osztálynak sikerült elnyernem a bizalmát, mivel már mindenki beszélgetett egymással, és csöppet se firtatta őket hogy vajon merre megyünk. Sok kapaszkodás után fölértünk az Annalaki erdészházhoz, ahol egy kicsit megpihentünk. Itt bevártuk a lemaradt részét a csoportnak. A legtöbben itt felemésztették elemózsiájukat, és alig maradt egyeseknek pár szendvicse, pedig még csak most jött az igazi emelkedő.

Miután mindenki megérkezett, és ők is kipihenték magukat, továbbindultunk, de rögtön egy akadállyal kellett szembenéznünk. A térképen jelölt út keresztül vezetett egy főlészántott, bevetett, villanypáasztorral körbekerített mezőgazdasági területen. Mivel a környéken semmilyen más utat nem találtunk, ezért a bozóton keresztül kellett megkerülni a szántóföldet. Hála Istennek senki se ért hozzá a villanydróthoz, pedig kétlem hogy nagy pánik lett volna belőle. Miután sikeresen megkerültük, a túra útvonala a térképen merőleges volt a szintvonalakra. Ez csupán annyit jelentett, hogy az emelkedő szinte 30° - 35°-ig emelkedett. Nagy nehezen az osztály ezen is fölküzdötte magát, majd egy jobbkanyar után elértük a hegy csúcsát és a Nagy - kopaszi kilátót.

A kilátóba 96 lépcső vezet fel, de egyesek nem akarták azt igénybe venni hanem inkább a belső oldalán mászatak föl. Fönt irdatlan szél volt, és volt aki szinte 45 fokos szögben meg tudta tartani magát. A panoráma gyönyörű volt, vissza lehetett látni Telkire, és az összes többi környező faluk, dombok és hegyek látszottak. A kilátó aljában ugyancsak megpihentünk, és megettük a maradék szendvicseket is, majd elindultunk lefelé.

Az volt tervbe, hogy más útvonalon megyünk vissza amin jöttünk, ami 2 km-rel hosszabb volt. Ez az útvonal pont útbajelt egy rétet, ahol számháborúzni akartunk. Lefele menet az osztály hogy hogyanem sokkal gyorsabban haladt, ezért kevesebb idő maradt a térképet hajkurászni. Ebből következően a következő hiba lépett fel: amikor én le akartam vágni egy kanyart egy jelölenten úton, akkor mivel ott nem volt út, ezért egy általunk a levágó útnak hitt másik útra tértünk rá. Egy ideig ment a csoport, aztán nekem föltűnt, hogy a vidék ismeretlen. A térképen többször is próbáltam magunkat beazonosítani, hiába. Majd amikor agy kereszteződéshez értünk, sikerült meghatározni az elhelyezkedésünket, és ügyel-bajjal eljutottunk a rétig. Itt egy kis számháború következett.

Innen már csak 4-5 km volt a telkünk, és hazafele úton mindenki vágott magának nyársat a cserjésből az elkövetkezendő szalonnasütéshez. Hazaérvén már apa

megrakta a tüzet és alig 10 percet kellett várni a jó parázsra. Mindenki jó ropogós pirosra sütötte a szalonnáját és rengeteg zsíros kenyér termelődött. Volt aki egyenesen a lángba tette a szalonnáját, és volt aki csak letámasztotta a tűz felé és ment inkább focizni. Volt süti, mindenféle finomság amit a szülők hoztak. Egyszóval a kirándulás jól sült el.

Homolya Máté